

Sygn. akt VII W 617/13

(...) 01/12/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 20.03.2014r.

sprawy **R. S.**

urodz. (...) w M.

PESEL (...)

obwinionego o to ,że:

w dniu 06.12.2012r. o godz. 09.31 w miejscowości C. kierując pojazdem marki O. nr rej. (...), przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 18 km/h

tj. o czyn z art. 92a kw

I. obwinionego R. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę 100 (stu) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118§1 kpw i art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza opłatę w wysokości 30 złotych .

Sygn. akt VII W 617/13

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

R. S.- 59-cioletni mieszkaniec W. w dniu 6 grudnia 2012r. poruszał się pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...). Pokonując drogę krajową w obszarze zabudowanym – w miejscowości C., o godz. 09.31, przekroczył dozwoloną prędkość o 18 km/h.

(dowód: notatka urzędowa –k. 2, korespondencja z obwinionym –k. 6-8, oświadczenia –k. 5)

Pomiar prędkości zarejestrował przenośny fotoradar o znaku fabrycznym MultaRadar CM posiadający ważną legalizację, o której to rejestracji pisemnie uprzedzony został Kierownik Ogniw Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w L..

Straż Miejska dysponowała zatwierdzonym planem organizacji ruchu na czas przeprowadzenia przedmiotowej kontroli.

(dowód: notatka urzędowa -k. 2, kopia świadectwa legalizacji-k. 12,21,22, korespondencja z obwinionym-k. 11,25-30, pismo adresowane przez do Kierownika ogniwa ruchu drogowego KPP w L. –k. 20, projekt organizacji ruchu-k. 23-24)

R. S. na etapie czynności wyjaśniających prowadzonych przez Straż Miejską w L., która ujawniła i zarejestrowała przedmiotowe wykroczenie drogowe, nie stawiał się na wezwanie. W korespondencji e-mailowej w odpowiedzi na wezwanie do złożenia oświadczenia, a dalej do stawiennictwa, stwierdził, że istotnie był kierowcą pojazdu, zaś wypełnienie oświadczenia uzależnił od uzyskania informacji dotyczących oznakowania miejsc przeprowadzanych kontroli zatwierdzonych projektem organizacji ruchu zarzucając, że takowe nie występowało w dacie 6 grudnia 2012r.

W toku postępowania sądowego składając sprzeciw od wyroku nakazowego argumentował, że Straż miejska dokonując pomiaru prędkości nie dopełniła szeregu obowiązków, toteż wykonywała ten pomiar nielegalnie.

Podniósł, że (...) dysponując projektem stałej organizacji ruchu na czas dokonywania pomiarów ruchu posługiwała się organizacją ruchu czasową, nadto nie powiadomiła o zamiarze wykonywania kontroli Komendanta Powiatowego Policji, ale Kierownika O. ruchu drogowego, który nie zna wszystkich uwarunkowań dotyczących porządku publicznego, w tym ruchu drogowego oraz nie powiadomiła o wprowadzeniu nowej organizacji ruchu na drodze zarządcy drogi.

Zarzucił strażnikom miejskim działanie bezprawne, a nadto dodał, że pomimo prośby o wystawienie mandatu karnego, takiego dotąd nie otrzymał, choć o jego wysłaniu był zapewniany przez Komendanta Straży Miejskiej.

Podniósł, że stała organizacja ruchu polegająca na umieszczeniu na stałe znaków drogowych w Chmielieniu wprowadzona została w okresie wakacji 2013r. wskutek działań prokuratury.

Konkludował, że wobec braku dokumentów nie sposób stwierdzić, że prędkość przekroczył, wobec nieprawdziwych danych dotyczących daty urodzenia brak pewności, że jest osobą właściwą, której zarzuty przedstawiono toteż zakwestionował zasadność skierowania wniosku o ukaranie.

Prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się bez usprawiedliwienia co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, choć nie obszerny, dał wystarczające podstawy do poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa R. S..

Wprawdzie obwiniony nie złożył bezpośrednio wyjaśnień, lecz okoliczność ta uprawniała do wyrokowania w sprawie, bowiem czynność procesowa odebrania bezpośrednich wyjaśnień od osoby obwinionej nie ma, w odróżnieniu od postępowań karnych, charakteru obligatoryjnego wymogu ustawowego. Obwiniony stosownie do uprawnienia przedstawił swoje stanowisko w sprawie na piśmie (droga e-mailową) wprost wskazując, że istotnie w dniu 6 grudnia 2012r. kierował w C. pojazdem marki O. o nr rej. (...).

Istotne znaczenie dowodowe, na okoliczność sprawstwa zyskała posiadająca walor dowodu notatka urzędowa (art. 37 § 1 i 2 k.p.w.) sporządzona na okoliczność odczytu przekroczenia prędkości zarejestrowanego przez fotoradar, który to jak wynika z trzech kserokopii świadectwa legalizację ważną w tamtym okresie posiadał. Twierdzenia obwinionego odmienne w tym zakresie pozostają gołosłowną polemiką.

Wbrew stanowisku obwinionego Straż miejska działała w granicach swych ustawowych uprawnień.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o strażach gminnych do zadań straży należy czuwanie nad porządkiem i kontrola ruchu drogowego – w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym.

Wykonując powyższe zadanie strażnik ma prawo do dokonywania czynności wyjaśniających, kierowania wniosków o ukaranie do sądu, oskarżania przed sądem i wnoszenia środków odwoławczych – w trybie i zakresie określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 12 ust. 1 pkt 5 powołanej wyżej Ustawy).

Nie podjęcie próby nałożenia na obwinionego mandatu, co zarzuca obwiniony wskazując, że takowego oczekiwał, nie oznacza braku podstaw do skierowania na drogę sądową przedmiotowego wniosku o ukaranie. Ustawa bowiem nie wymaga dla skuteczności złożenia wniosku wyczerpania drogi postępowania mandatowego.

Z art. 129 b ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana przez strażników gminnych (miejskich). Z ust. 2 pkt 1b wynika wprost, że strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego. Tego rodzaju czynem jest wykroczenie z art. 92a k.w.

Z ust. 4 powołanego wyżej artykułu wynika z kolei, że strażnicy gminni (miejscy) w ramach czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, z użyciem przenośnych (jak w niniejszej sprawie) urządzeń rejestrujących mogą wykonywać to uprawnienie o ile odbywa się w oznakowanym miejscu i określonym czasie, uzgodnionym z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (miejskim) lub Komendantem Stołecznym Policji.

Brak dowodu, z którego wynikać by miało, że wymagane ustawowo uzgodnienie nie istniało na chwilę czynu. Dołączone do akt pismo adresowane do Kierownika ogniwa ruchu drogowego KPP w L. – podmiotu ustawowo obciążonego obowiązkami z zakresu ruchu drogowego spoczywającymi na Policji- spełnienia wymogu nie podważa. Nie można przy tym doszukiwać się skutecznie podstaw do obalania podstaw odpowiedzialności za zarzucone wykroczenie, we wskazaniu jako adresata pisma odpowiedzialnego bezpośrednio za kwestię ruchu drogowego funkcjonariusza podlegającego Komendantowi właściwej jednostki. Wbrew zarzutom obwinionego dołączony do akt projekt organizacji ruchu na czas prowadzenia kontroli prędkości z przenośnego fotoradaru na przedmiotowym odcinku drogi dowodzi istnienia prawidłowego oznakowania drogi.

Reasumując nie doszukał się Sąd podstaw do zakwestionowania trafności stawianego obwinionemu zarzutu naruszenia dyspozycji art. 92a k.w. Pomiar prędkości nastąpił zgodnie z uregulowaniami wyżej powołanych ustaw oraz Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2009r. w sprawie sposobu obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych przez straż gminną (miejską).

Sam obwiniony nie kwestionując na etapie czynności wyjaśniających faktu poruszania się przedmiotowym odcinkiem drogi, nie przedstawił dowodu, który skutecznie obalaby ustalenie oskarżyciela w zakresie przekroczenia dozwolonej prędkości. Przy tym formułowane w sprzeciwie zarzuty mające pod wątpliwość poddać osobę odpowiedzialną wskutek omyłki w zakresie określenia przez oskarżyciela daty urodzenia, wobec znanego numeru PESEL czyniło zarzut ten zupełnie niezasadnym. Zważyć przy tym należy, że weryfikacja danych, ich uzupełnienie wobec braku woli obwinionego, który nie wyraził chęci osobistego uczestnictwa w sprawie, ani na etapie czynności wyjaśniających, ani w toku postępowania sądowego, nie była możliwa.

Sąd ocenił, że stopień społecznej szkodliwości czynu, o jakim mowa w art. 47 § 6 k.w. nie jest znaczny wobec nieznacznego przekroczenia dopuszczalnej na tamtym odcinku drogi prędkości oraz niewielki rozmiar grożącej szkody.

Za okoliczność obciążającą wymiar kary Sąd przyjął godzinę popełnienia czynu, kiedy panuje ruch o istotnym natężeniu zwłaszcza na drodze krajowej. Za łagodzącą natomiast uznał wiek obwinionego, doświadczenie życiowe.

W świetle powyższych okoliczności oraz stopnia społecznej szkodliwości wykroczenia Sąd uznał, że kara 100 zł grzywny spełni swoje cele prewencyjne i wychowawcze. Kara ta jest wyważona, sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym oraz daje podstawy do przyjęcia, że w przyszłości obwiniony będzie przestrzegał porządku prawnego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o regułę procesową wyrażoną w art. 627 k.p.k. mająca po myśli art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. Koszty w sprawie – o charakterze zryczałtowanym wyniosły łącznie z opłatą karną 130 zł.